

1. Fo' ajle di små blomster dæ' dov æ' te' i år,
 å fovle de æ' ette te' å se'e,
 så fin å frisk å faver som bø'eskovi står,
 dæ'te hær je' ajler før set le'e,
 o hvo' jé ve'er ø'et hen, jé ser så sære tej,
 de løvter så fo'u'erle' her e'e i mit sej.
 Je' mærker i år, i Danmark æ' de' vår, -
 de løvter så fo'u'erle' her e'e i mit sej;
 naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren blej.

2. Om mo'eni da flø'er di fovle u' me' saj,
 som om di fo' nattero vil' takke;
 å går je' ner ve' bækki en avtenstun' igaj,
 da æ' de', som bøllerne ku' snakke,
 så hvisker de' så sælsom' i ellekrattets løv,
 hver lille blomst hun nikker mildt o se'er te mej "tøv".
 Je' mærker i år, i Danmark æ' de' vår, -
 hver lille blomst hun nikker mildt o se'er te mej "tøv";
 naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren døv

3. Å folkets lyv æ' heller knap, som de' plejer von,
 de' sky'er blomst i mannen simpel hytte;
 å vil I bare vente inå et lille ko'n,
 så bliver bo'i lá'ets bedste støtte.
 Di gamle folkeviser, dæ' ha' lydt ve' kamp å lej,
 de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej.
 Je' mærker i år, i Danmark æ' de' vår, -
 de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej;
 de hele æ' fo'a're, e'er å a' de' æ' mej.